

IGUAZÚ DEL SIS SENTITS

Per Sánchez Céspedes

La Irene va tornar sola a Argentina i amb la seva amiga María Marta, una correntina autèntica, van anar a Puerto Iguazú. L'endemà de ser-hi, es van aixecar molt d'hora per arribar al parc nacional abans de les set.

“Este sendero es más difícil, pero más lindo”, va afirmar la María Marta. Seguien el sender envoltades d'arbres i plantes tropicals. Les flors semblava que esclatessin mostrant els seus colors. Els olors que deixaven anar embriagaven els seus olfactes i semblava que entressin dins d'elles.

De sobte, la Irene es va adonar que sentia un xiuxiueig llunyà i li va preguntar a la María Marta. “¿Ruido? ¿Cómo decís eso? Son las cataratas que te llaman”. La remor era cada cop més intensa, amb una atracció inevitable.

El sol de l'estiu austral vessava els seus raigs com si volgués oferir tot el millor d'ell mateix. Irene volia agrair-li tot el que li donava tancant els ulls i oferint-li el seu rostre, però la María Marta anuncià que ja les veien.

Per molt que obria els ulls, la Irene no podia abastar amb la mirada la immensitat d'aquella obra de la natura. Aquell paisatge d'escuma d'aigua i de selva acompanyat per la música que els salts d'aigua provocaven la va deixar sense paraules. L'aigua es desbordava i saltava d'una manera salvatge, però a la vegada la seva contemplació li produïa una pau interior que feia temps no assolida. Durant uns minuts, no es va poder ni moure. “¡Una gallega impresionada! ¡Animate! Todavía tenés que vivir cuatro sentidos más”.

La María Marta la va portar a la Gola del Diable: “Es espectacular; no hay nada en el mundo más impresionante”.

S'anaven apropant, quan la María Marta li va demanar si sabia quin perfum portava. La Irene va dir que no podia olorar res i l'argentina va riure. Sí que olorava, però només sentia una olor, l'olor de selva, l'olor provocada per l'aigua saltant, per l'aigua esclatant convertint-se en escuma. Una olor que es fica dins, com formant part d'un mateix i que mai s'oblida.

Van arribar al pont que les portava a la Gola del Diable. La remor de l'aigua era ensordidora i a mesura que s'apropaven a la gola notaven com la roba es mullava i les calava per dins.

Van arribar les primeres. La María Marta va cedir a Irene el millor lloc per "sentir" la gola. Espectacular és la paraula que millor la defineix. El vapor que provocava l'aigua quan queia per aquest salt pujava des del fons i les calava fins els ossos. Notaven com les seves boques degustaven el sabor d'aquella aigua que es ficava dins dels cossos. No, no era l'aigua directament, era

l'escuma, el vapor, la humitat que les deixaven xopes fins al punt de sentir-se que formaven part del paisatge.

“Descalzate”. La María Marta estava descalça i molt seriosa quan va sentir dir això a la Irene. Va obeir l'ordre. Quan els seus peus van posar-se en contacte amb la fusta va sentir una esgarripança; no, no era fred sinó que se sentia posseïda per tot el que tocava, el que veia, el que escoltava, el que olorava, el que degustava...

La María Marta li va donar la mà i va tancar els ulls. La Irene la va imitar. Van estar així una bona estona. Sentia les cascades, sentia com formaven part d'elles i com elles formaven part d'ella mateixa. Era el sisè sentit.

Els altres visitants les van tornar al món material. Van tornar sense dir ni una paraula, n'hi havia prou amb la remor de l'aigua. Ja en el cotxe, la María Marta va somriure amb els ulls negats per les llàgrimes. “Ahora tu corazón está en el fondo de la Garganta del Diablo. ¡Qué bueno que la gente de mí país pudiera volver a sentir las cataratas!”.